

Luku 2. - Dawn ei tiennyt oliko tämä silkkaa toivetta vaiko vainoharhaisuutta, mutta joku -tai tarkemmin jokin- tuntui tarkkailevan häntä edelleen. Tämä oli yrittänyt saada huomionsa muualle televisiota katsomalla, mutta länsäolon tunne häiritsi häntä. Naista kieltämättä ihmetytti miten tämä edes lajitoveri tarkkaili häntä, sillä ei kyennyt hahmottamaan mistä länsäolo oli lähtöisin. Sen lisäksi Dawn asui kerrostalossa, joten ylempiin kerroksiin ei ollut helpointa päästä, varsinkin jos asui keskikerroksessa -vai oliko sittenkin? Tietenkin Dawn, kuten tämän lajitoverit, olivat ketterempiä ja vahvempia kuin normaalit ihmiset, joten kiipeily ei ollu haastavaa. Mutta tämä oli silti kerrostalo, jossa oli melko suora seinä. Sitä ei Dawn itse osannut kiivetä. Paloportaat saattoi ehkä jossain tässä talossa olla, mutta eipä nainen ollut niihin kiinnittänyt huomiota, joten ei ollut varma. Hitto, mietit liikaa. Rauhoitu, Dawn käski itseään kulmiaan rypistäen ja henkäisi vaihtaen asentoaan sohvalle pystymmäksi. Nainen tarttui pyyhkeeseen, joka oli kiedottu tämän hiuksien ympärille ja aukaisi sen ottaen pyyhkeen käteensä. Dawn pyyhki hiuksiaan vielä pyyhkeellä ja laski sitten sen syliinsä. Naisen katse pysähtyi tämän omiin käsiin. Ne eivät enää täriseet ja levoton olokin oli rauhoittunut. Dawn tiesi paremminkin kuin hyvin, että se oli vain väliaikaista. Katse nousi taulutelevision ruutuun, jossa pyöri satunnaisia mainoksia erilaisista elokuvista, joita olisi pian tulossa. Dawn yritti keskittyä niihin, mutta tunne, ettei hän ollu yksin, häiritsi naisen keskittymistä. Dawn yritti kuunnella ympäristöään rikkomatta katsekontaktiaan televisiosta, mutta tämän korvat eivät napanneet mitään erilaisesta poikkeavaa. Dawn sulki silmänsä ja hieraisi kasvojaan huokaisten syvään. "Hitto soikoon, lopeta jo.." Dawn mumisi itsekseen. Yllättäen laudan narina sai naisen nostamaan katseensa takaisin televisioon ja jännittämään koko ruumiinsa. Tuntien vahvan läsnäolon selkänsä takana, Dawn veti hitaasti henkeä nenänsä kautta ja haistoi sen tuoksun mitä oli odottanutkin. Hän ei ollut enää yksin. "Arvasinpa!" nainen huudahti tarttuen sylissä olevaan pyyhkeeseen ja heittäen sen kohti tukeilijaa. Pyyhe saavutti lajitoverin pään ja peitti sen. Nopeasti Dawn nousi loikaten sohvan ylitse ja tarttui tunkeilijan kurkusta epäröimättä ollenkaan. Nainen vielä kamppasi tunkeilijan ja asettui maahan kaatuneen lajitoverin päälle. "Saakeli, kehtaatkin tulla tänne", Dawn ääni murisi. Kaikeksi yllätykseksi pyyhkeellä peitetyt kasvot naurahtivat ja se sai naisen hölmistyneeksi. "Et ole muuttunut sitten ollenkaan", miehen ääni puhui pyyhkeen alla. Kuin salama kirkkaalta taivaalta Dawn älysi tuntevansa tämän sävyn. Vyöry erinäisiä tunteita läpäisi naisen ja tämä välittömästi veti pyyhkeen sivuun löytäen todella ne tutut kasvot. "Remi.." nainen henkäisi epäuskossa ja katsoi onnesta hehkuvaa miestä. Dawn yllättäen ymmärsi kuinka todella oli miestä kaivannut ja halu saada halata miestä oli suuri. Remikään ei tehnyt liikettä, vaikka hehkui ikävästä ja onnesta. Dawn liikahti kumminkin vain noustakseen ja käveli muutaman askeleen päähän raitapäisestä miehestä. Nainen katseli miestä sivusilmällä katsellen lattiaa. "Hitto, viimeinkin löysin sinut", Remi sanoi helpotusta ja onnea äänessään. Dawn näki kuinka mies nousi istumaan ja siitä pystyyn. Hän astui askeleen lähemmäs naista, mutta automaattisesti Dawn astui kauemmas. Remi näytti pysyvän sitten paikalleen. Dawn vilkaisi raitapäätä ja tuhahti. Onnea, surua, vihaa, epäuskoa ja kaikkea muuta risteili naisen päässä. Ennen kaikkea Dawn ei olisi halunnut tulla löydetyksi, siksi hän katosi alunperinkin, ja silti Remi oli löytänyt hänet. Miehen sanoista päätellen tuo oli etsinyt häntä pidemmänkin aikaa. "Ihan turhaa", Dawn sanoi ja risti kätensä rinnalleen. "Täysin turhaan." Dawn näki kuinka mies halusi ottaa askeleen, mutta piti itsensä paikallaan. "Ei, Emma. Siinä olet väärässä", mies piti äänensä tasaisena. Välittömästi Dawn mulkaisi Remiin vihaisesti. "Et kutsu minua tuolla nimellä!" nainen huudahti vihaiseen sävyyn, sillä vihasi sitä nimeä. "Minä kutsun sinua miksi haluan, Emma", Remi päästi tasaiseen sävyynsä voimakkaan ja vahvan sävyn. Dawn saattoi tuntea kuinka miehen katse oli porata tämän lävitse ja se sai naisen katseen tippumaan lattiaan.

Remi otti askelia ja lähestyi naista. Kuinka paljonkaan Dawn halusi mennä kauas miehestä. Se ei kumminkaan johtunut pelosta, vaan miehen katseesta, sen voimakkuudesta. Siitä olemuksesta, jota Dawnilla ei ollut. Dawn tunsu itsensä heikoksi miehen rinnalla ja eikä ikinä tulisi tottumaan siihen tunteeseen. Dawn tunsu käden laskeutuvan rauhallisesti tämän olalle ja hätkähti pienesti. Sinisten silmien katse pysyi lattiassa ja nainen saattoi tuntea kuinka mies katsoi häntä, mutta kaikki tuon olemuksessa rauhoittui, tasaantui. "Olen luonut sinut ja haluan sinulle vain kaikkea hyvää. Siksi en kestänyt enää sitä epätietoa, etten tiennyt missä olet. Se tieto oletko elossa vaiko kuollut on tärkeää minulle, sillä epätieto riisti minua. Saati sitten veljeksiä. Nolandia varsinkin", Remi piti äänensä taas tasaisena. Dawn kuunteli miehen sanoja hiljaa suupieliään kiristellen. Viimeisen lauseen kohdalla nainen vilkaisi raitapäistä miestä tahattomasti pahoillaan ja laski nopeasti taas katseensa. "Sitä minäkin. Sinä välität", Remi sanoitti naisen todellisia tunteita. Dawn riuhtaisi miehen käden olaltaan ja katsahti Remiin. "Niin välitänkin, mutta se ei saa minua palaamaan! Minulla on elämä täällä. Uusi elämä!" Dawn yritti puolustautua, vaikka näki, ettei mies tämän selityksiä niellyt. Nainen ei itsekään uskonut sanojaan täysin, mutta tiesi sen, ettei halunnut palata. "Tuo on heikko puolustus. Olet elänyt laumassa lähes koko elämäsi ja tiedän, sekä näen, ettet voi hylätä noin vain veresi halua elää laumassa." Remin sanat saivat Dawnin tuhahtamaan ja vilkaisemaan nopeasti mieheen. "Saatat olla ehkä oikeassa", nainen myönsi. "Mutta se ei saa minua palaamaan." Dawn näki kuinka Remi katsoi häntä pahoillaan. "Minä tiedän, ettet palaa helpolla", raitapää vastasi. "Mutta halusin vain tietää, että oletko edes hengissä enää. Kerta olet elossa, haluan sinun tietävän, että sinua ikävöidään." Dawn meni hiljaiseksi, sillä tuolla oli yhtäläillä ikävä ystäviään, jotka olivat sen hirviön vallan alla. Nainen ei kumminkaan aikonut palata siihen laumaa sen jälkeen mitä sen alfa oli tehnyt. Nainen nosti katseensa purijaansa. "Miksi olet vielä sen paskiaisen beta?" Dawn kysyi, eikä pitänyt yhtään asiasta. Hän aisti miehen korkean arvon ja oli varma, että tuo ei ollut liikuttanut persettään siitä laumasta pois. "Minulla on omat syyni", tuo vastasi ytimekkäästi. Dawnilta pääsi tyrkähdyks. "Niin, haluat nuolla sen alfan persettä oikein kunnolla, eikö näin?" tuo kysyi pienen virneen kera, mutta Remin mulkaisu sai naisen katseen taas tippumaan lattiaan. Virne hyytyi myös nopeasti. "Emma, älä vitsaile. Minä yritän pitää sitä laumaa kasassa, kun rakas alfamme sekoilee omiaan", Remi puhui sävyllä, josta täysiverinen nainen ei pitänyt ollenkaan. Miehen äänestä oli kuultavissa kuinka vakavissaan tuo teki hommansa, eikä siitä saanut pätkän vertaa vitsailla. "..Anteeksi.." Dawn mumahti pahoillaan katuen sanojaan. Remi piti ilmeensä vakavana tuhahtaen. "Miksi et kuuntele veresi halua? Sinä et pysy enää kauaan ihmisenä", mies ihmetteli huoltansa kertoen. "Menetät pian kontrollisi ja sivullisia voi loukkaantua." "Mi-minä tiedän!" Dawn korotti ääntään lattialle ja veti kädet puuskaan. "Muuttuminen ei kuulu elämäni nyt!" "Me emme ole ihmisiä, Dawn", Remi puolusti vertaan vakaalla äänellä. "Me emme voi elää kuin ihmiset. Se on mahdotonta." "Mutta minä halusin tätä. Minä helvetti soikoon tarvitsin tätä!" nainen puolusti omaa kantaansa lattialle korottaen ääntään, koska ei voinut nostaa katsettaan Remiin. Yllättäen kuin sisuskalut olisivat muljahtaneet keskivartalossa ja tuo epämurkava olo pakotti Dawnin kyykyyn halaamaan jalkojaan, kun keho alkoi täristä hallitsemattomasti. "Dawn..." Remi käveli naisen luokse ja välittömästi halasi oppilastaan. "Kaikki on hyvin", mies rauhoitteli ja silitteli naisen selkää. Dawn oli sulkenut silmänsä ja tunsu lajitoverinsa lämmön ja.. rauhan. Epämiellyttävä paine tuntui katoavan keskivartalosta ja tärinä rauhoittui. "..En ymmärrä miten olet pysynyt nahoissasi, Dawn.." Remin äänessä oli kuultavissa yllättyneisyys ja järkytys. Harvoilla oli näin hyvä itsehillintä, mutta joka tapauksessa, tämä oli todella vaarallista. Remi oli todella huolissaan oppilaastaan. "Se ei ole helppoa.." Dawn mumahti hiljaa ja vastasi miehen halaukseen kietoen

kädet tämän ympärille antaen itselleen luvan nauttia toisen lämmöstä edes tämän hetken. "Ei varmastikkaan, sillä tuo on vaarallista. Tule metsään kanssani, niin saat rauhoittua", Remi pyysi pehmeällä äänellä ja kohotti katseensa naiseen. Ilme oli tuskainen ja huolissaan. Dawnin katse lipui lattiaan miehen kasvoilta. "En tule nyt", tuo vastasi ja päästään irti ja nojaten käsiinsä. Remin kulmat rypistyivät vastauksesta, eikä mies ollut iloinen. Tuo hillitsi itsensä, sillä suuttuminen ei auttaisi asiaa. "Hyvä on. Tee miten haluat", Beta nousi seisomaan ja ottaen taskustaan jotain. Paperilapun, jonka tuo ojensi naiselle. "Kun haluat nähdä, soita. Mihin aikaan vain", Remi käski helpotuksen nimissä. "Hyvä on", Dawn tuhahti ja otti lapun vastaan. Mies auttoi naisen lattialta seisomaan ja Dawn tunki lapun taskuunsa. "Soitakkin", Remi painotti sanojaan oppilalleen, joka nyökytteli. "Juu, juu", nainen vastasi tuhahtaen. Dawn katseli ovelle päin ja palautti katseensa mieheen. "Sinun olisi hyvä lähteä, ettei alfa huomaa mitään." "Ei hän huomaa mitään. Hän luulee, että olen tapaamassa naapurissa olevia laumoja. Ne olen jo hoitanut", Remi vastasi virnistäen. "Joten.." Dawn huomasi miehen ilmeestä, että tuolla oli idea ja nainen oli jo sitä vastaan. "Ei, et jää yöksi", tuo tiuskaisi kulmiaan rypistäen. Beta huokaisi ja hymähti. Tietenkin mies olisi halunnut jäädä oppilaansa luokse yöksi, mutta ehkä hänen oli vain parasta totella naisen tahtoa tässä kohtaa. "Selvä on", tuo vastasi nostaen kätensä ilmaan myötyen ja alkoi astella ovea kohden. Dawn käveli miehen perässä ovelle ja avasi oven nojaten oven karmiin. Mies käännähti rapussa Dawnin suuntaan ja hymyili hiukan. Huolta oli näkyvissä miehen kasvoilta. "Minä pärjään ja soitan sinulle, jos tulee ongelmia", Dawn toisteli sanojaan ja antoi vapaaehtoisesti nopean halin betalle. Remi yllättyi hiukan halista, mutta vastasi siihen. "Nähdään pian", mies huikkasi kätensä nostaen ja lähtien käytävää pitkin rappusille. Dawn nosti kätensä hyvästiksi ja sulki oven hitaasti. Nainen painoi sulkeutuneeseen oveen otsansa. Mitä hittoa oli juuri tapahtunut? Hän oli todella tullut löydetyksi kaiken tämän jälkeen. Dawn tuhahti. Mitä tämä oikein tarkoitti? Oliko hänen todella pakko palata sinne? Ei, hänen ei ollut pakko palata. Nähdä ystäviään? Kyllä. Varsinkin Nolanin näkeminen olisi tärkeää. Omegana miehellä ei ollut helppoa. Dawnin oli pakko mennä nukkumaan, sillä hirveä väsymys tuntui pyyhkivän naisen ylitse ja silmät alkoivat tuntua todella raskaalta. Nainen siis suuntasi makuuhuoneeseensa ja vaihtaen yövaatteensa päälleen tuo kaivaitui peiton alle. Dawn otti mukavan asennon ja nukahti samantien. - Kuu valaisi taivaalla, mutta tähtiä ei näkynyt keinotekoisien valojen takia. Ilta oli viileä ja juuri sopiva. Kesä alkoi olla pikku hiljaa lopuillaan ja puissa oli vielä vihreät lehdet. Kadut ja kujat olivat suhteellisen siistit ja hiljaiset. Siellä täällä näkyi roskia, mutta ihmisiä ei missään. Mikä oli hyvä asia. Nolan ei voinut enää odottaa. Vaikka tänne tuleminenkin oli huono idea, sai mies pidettyä itsensä kasassa. Hän ajatteli positiivisia ajatuksia ohittaessaan rakennuksia ja kujia rukoillen, ettei törmännyt ihmisiin. Sydän hakkasi pelosta ja jännityksessä rinnassa, sekä kädet vapisivat ja kylmä hiki virtasi pitkin selkää, mutta silti pysyi peto tyynenä. Se oli se tärkein. Jos se vetäisi pultit, olisi Nolan pulassa. Tämä oli jo tarpeeksi iso juttu jo nyt. Onneksi jokin suurempi voima oli hänen puolellaan kerrankin. Solakka mies haisteli vahvihkaa kaupungin ilmaa ja yllättäen haistoi sen tutun tuoksun, jota oli kaivannut. Mies ei pystynyt hillitää itseään, joten otti juoksuksi innoissaan kuin pentu omistajan tullessa kotiin. Nolan seurasi hajua rapulle ja hypähti rappuun, jossa kaikui. Blondi pakotti itsensä rauhoittumaan hengittämällä syvään, sillä ei voinut rynnätä rapussa. Se herättäisi koko talon. Mies lähti sitten suuntaamaan oikealle ovelle seuraten hajua. Nolan pysähtyi oikealle ovelle nostaen kätensä, joka tärisi, mutta ei uskaltanut koputtaa. Niin kovin hän halusi nähdä hänet, mutta pelkäsi toisen reaktiota. Sillehän oli syy, miksi hän ei ollut ottanut yhteyttä. Aivan varmasti. Nolan hengähti hiljaa laskien kätensä ja saattoi kuulla talon ääniä. Joku käveli, joku katsoi televisiota. Äännet saivat miehen nielaisemaan äänekkäästi, kun pelko alkoi ottaa liikaa

osaa siinä innossa ja jännityksessä. Mies pakotti itsensä sulkemaan silmänsä ja yritti hengitellä rauhallisesti, vaikka toisin meinasi käydä. Ei, hän ei saanut joutua nyt paniikkiin. Kaikki oli hyvin. Ei ollut mitään hätää. Nolan rauhoitteli itseään. Blondi pakotti kuulonsa suuntaamaan edessä olevaan asuntoon, joka oli hiljainen. Hiljaista tuhinaa kuului, joka kertoi miehelle, että siellä nukuttiin. Nyt vasta Nolanin nenään tarttui toinenkin tuoksu, joka sai hymyn nousemaan omegan huulille. Beta oli ollut täällä myös. He olivat siis nähneet kasvotusten, joka oli hyvä asia. Nainen suostui siis näkemään heitä -tai siltä se ainakin vaikutti Nolanille. Nolan keräsi rohkeutensa ja nosti kätensä kevyessä nyrkissä. Mies koputti rauhallisesti muutaman kerran ja odotti. Blondi kuunteli uteliaana, kun tuhina lakkasi nopeasti ja löntystelevät askeleet etenivät eteiseen. Tuore ja tuttu vaniljainen tuoksu saavutti miehen ja tuo oli alkaa hyppiä innosta, mutta hillitsi itsensä. "Mene pois, Jerome..!" naisen unelias ääni mumahti käskevään sävyyn. Nolan kulmat rypistyivät ihmetyksestä. Kuka oli Jerome? Ihminen vai? Oli kuka tahansa, Nolan keräsi energiansa ja seiso iannoissaan oven takana. "Arvaa uudelleen!" mies hihkaisi. Hiljaisuus. "Nolan..?" nainen kysyi lähes järkyttyneenä ja välittömästi ovi heilahti auki. Blondin oli hypähdettävä sivuun, ettei saisi ovea naamaansa. "Hei", Nolan tervehti pehmeästi suu ammoltaan tuijottavaa naista. Nopeasti nainen vilkaisi rappuun ja vetäisi miehen käsivarresta sisään paikaten oven kiinni. "Mitä helkuttia teet täällä?" Dawn kysyi tarttuen solakkaa miestä olkapäistä. "Oletko hullu?" Nolan virnisti. "Olen näköjään. En voinut vain odottaa", blondi omega mutristi suutaan. "Halusin nähdä sinut. Minulla oli ikävä." Dawn tuhahti ja laski katseensa lattiaan ollen hetken hiljaa. "Nolan.. Niin minullakin", nainen myönsi nostaen katseensa mieheen. "Mutta tämä on jo hullua. Täällä jos missä on ihmisiä." Nolan nyökkäsi ynähtäen. "Eh, tiedän.." Dawn hieraisi kasvojaan henkäisten syvään. "Hitto sinun kanssasi, mies.." nainen tuhahti. Blondi virnisti pahoillaan. Dawn silmäili Nolania ja painoi sitten kätensä tuon rinnalle tuntien tuon sydämmen sykkeen. Tu-tum. Tu-tum. Nainen nielaisi äänekkäästi ja huomasi ajattelevansa miten oli kaivannut miestä. Aluksi hän halusi tietää miten Nolanin sydän löi, pelkäsikö tuo? Mutta ei. Miehen syke oli tasainen. Miksi? "Mi..nä kaipasin sinua ja.. tätä.." Dawn hiljeni, kun tajusi sanoneensa muuta kuin oli ajatellut. "Miksi et pelkää?!" nainen lähes huudahti ja oli vetämässä kätensä pois, mutta Nolanin käsi nappasi naisen käden omaansa. Hän tunsi naisen käden lämmön, mutta samalla sen levottomuuden, joka vaani tuon ihon alla ja vaati ulos pääsyä. "Sinun takiasi, Emma", Nolan vastasi pehmeällä äänellä. Dawn tunsi kuinka tuon poskia alkoi kuumottaa ja tuo käänsi katseensa pois piilottaakseen punastuksensa. Nainen kuuli kuinka Nolan naurahti rennosti. "Sinä osaat välillä olla niin suloinen", mies sanahti. Dawn tuhahti ja joutui repäisemään kätensä Nolanin kädestä ja perääntyä muutaman askeleen peremmäs asuntoa. "Älä kutsu minua sillä nimellä.." Dawn sanoi katsoen edelleen pois päin. Nainen ei pitänyt etunimestään ja niin halusi päästä eroon nimestä, mutta silti nämä vuodet nimi oli vain pysynyt naisen etunimenä. Miksi? Muistona kenties? Nolan hymähti ja kun nainen vilkaisi tätä, näytti mies olevan pahoillaan ja haluavan sanoa jotain. Nolan pysyi hiljaa ja eteni Dawnin katseen alla sitten olohuoneeseen silmäillen asuntoa. "Olet saanut kivan asunnon", mies vaihtoi aihetta ja kääntyi Dawnin puoleen odottaen miten nainen oli saanut tämän. "Eräs ihminen, Jerome, otti minut vuokralle tähän kämppään", Dawn vastasi kertoen suoraan, sillä halusi olla Nolanille rehellinen. Blondi nyökkäsi. "Vai niin. Miten te tapasitte? Kohteleeeko hän sinua hyvin?" tuo kyseli. Mies sai osakseen Dawnilta ärtyneen katseen, joka leppyi huokauksen myötä. "Mitä ihminen minulle voisi tehdä?" Nainen tuhahti huokauksensa jälkeen. "Noh, siis tapasimme baarissa. Hän on mukava, mutta naistenmies. Hän yritti iskeä minua ensiksi ja sitten jotenkin illan mittaan sain yöpyä hänen tyhjässä asunnossaan ja nyt asun täällä vuokraa maksaen", nainen kertoi tarinan kaikessa lyhykäisyydessään. "Hän luulee, että olen ihminen,

jolla on vaikea elämäntilanne." Nolan nyökkäili naisen kerronalle mietteliäänä ja tuon ilme muuttui huolestuneeksi. "Sinulla on vaikeaa. Minä tunnen sen", tuo vastasi. Dawnin ilme muuttui ärtyneeksi. "En tule mukaasi. Mitäs itse tulit tänne? Ihan turhaan!" tummahiuksinen kivahti vetäen kätensä nyrkkiin ja tiputtaen katseensa katuen välittömästi sanojaan. Nolan näki kuinka Dawn katui sanojaan ja sattuihan ne, mutta silti mies ymmärsi naisen kannan. Rakkaan menetys ei ikinä ollut helppoa. "E-" Nolan meinasi kutsua naista etunimellä, mutta pysäytti itsensä. "Dawn, minä ymmärrän, että tämä ei ole helppoa. Menneisyyttä ei voi kumminkaan paeta. Se on kohdattava joskus. Lopeta pakeneminen ja palaa meidän luokse. Nämä ihmiset eivät tiedä mitään sinusta, ne eivät välitä sinusta. Ne lukitsevat sinut kaltereiden taakse, jos saavat tietää oikean luontososi. Palaa luoksemme, rakkautesi pariin, koska me välitämme sinusta. Siksi minä tulin tänne asti kaikesta huolimatta, koska olet minulle tärkeä", Nolan piti hiljentyneelle naiselle yksinpuhelun yrittäen puhua järkeä. Dawn oli hiljaa ja tuijotti jäykkänä lattiaa kuin pakottaisi itsensä pysymään paikallaan. Nolan tunnisti mistä elekieli johtui ja havaitsikin tärinää naisen käsissä, jota tuo yritti piilotella liikutteleamalla ja ravistelemalla. Tunnemyrsky vaikeutti itsehillintää, joka alkoi olla jo rajalla. Omega tiesi, ettei hänen olisi kannattanut sanoa näitä juuri nyt, mutta jostain syystä hän ei katunut tekoaan. Dawnin oli kuultava totuus jonkun suusta. "Sinun on saatava peto ulos. Et voi kieltää sitä. Et voi kieltää sitä mikä on osa sinua, mikä on veressäsi", Nolan jatkoi puhumistaan ja lähestyi varmin askelein Dawnia. Dawn ei kyennyt liikkumaan isosti, sillä pelkäsi aiheuttavansa muutoksen. "..Minä en kiellä. Minä.. Se.. ei vain sovi tähän elämään..!" nainen puhisi hampaidensa välistä. Nolan seisautui tummahiuksisen eteen ja asetti kätensä tuon olkapäille. Ensimmäinen reaktio oli vetää kädet pois, mutta mies pakotti käsiensä pysymisen naisen olalla. Nolan tunsu kuinka naisen sisällä oleva peto halusi ulos kuin hänen vankina oleva eläin. Aggressiivista pelkoa. Halua selvitä. Ei kuolla häkkiin. "..Sinun on muututtava, Dawn.." Nolan painotti sanojaan, vaikka pelko paistoi omegan äänestä yhtälailla. Dawn pysyi hiljaa ja mies tunsu kuinka nainen oli jäykkä kuin rautakanki ja peto pakotti naisen välillä tärisemään pakonomaisesti, mutta heinoisesti. Nolan suorastaan haistoi naisen ahdingon ilmassa ja halusi tarjota siksi Dawnille vain sen yhden vaihtoehdon. Muuttua. Vaikka Nolan oli laumassaan omega, oli hänellä sananvaltaa läheistensä kanssa. Muussa tapauksessa miehen oli pakko pitää suunsa kiinni tai saisi nyrkistä tai hampaista. Hänen laumansa oli ehkä armoton omegalle, mutta eivät hänen läheisensä. He pitivät Nolia arvossa ja se sai miehen jatkamaan, sekä jaksamaan. Nolan kallisti päätään yrittäen katsoa Dawnin kasvoihin, jotka olivat hiuksien peittämän ja osoittivat lattiaa kohden, sillä mies halusi tietää mitä naisen mielessä liikkui. Suostuisikohan hän? Kokemuksen perusteella tämä hiljaisuus oli Dawnin kohdalla hyvä asia. Dawn yleensä reagoi asioihin nopeasti, mutta tässä tapauksessa mitään vastausta ei ollut vieläkaan kuulunut. Nolan kuuli syvän huokaisun ja pian naisen kasvot nousivat kohtaamaan miehen kasvot. Dawnin kasvot olivat tuskaiset, mutta ilme oli silti suostuvaisuuteen päin. "Minä muutun."